

[Skatteministeren]

uafklaret, må den rettes op gennem lovinitiativ, ikke ved at trække enkeltstående skatteydere gennem en langvarig og omkostningskrævende proces. Det må i hvert fald være hovedprincippet.

Det var præcis den slags betragtninger, som lå bag det lovforslag, der havde nr. L 54, som jeg fremsatte i Folketinget den 28. oktober 1987. Lovforslaget gik ud på som altovervejende hovedregel at afskære det offentlige fra dels at indbringe Landsskatterettens kendelser for landsretten og dels at anke landsretsdomme til Højesteret.

I forslaget var imidlertid også indsat et særligt appelnævn, som i ganske særlige tilfælde kunne tillade, at en sag indbringes for højere instans. Der var ikke dengang i Folketinget særlig stemning for at etablere et sådant appelnævn. Jeg vil gerne tilkendegive, at regeringen stadig er villig til at overveje en sådan konstruktion, men SF's lovforslag strider på afgørende vis imod, hvad regeringen må forlange af hensyn til borgernes retssikkerhed.

Regeringen kan derfor ikke støtte forslaget.

Pia Gjellerup (S):

Sådan som historien er forløbet med manglende appel af en række skattesager, kan man have en vis sympati for tankegangen om, at skatteministeren ikke mere på tværs af al saglig rådgivning egenhændigt kan afgøre, hvorvidt en sag afgjort ved Landsskatteretten skal ankes eller ej.

Det er bekendt for offentligheden, at skatteministeren lader tvivlsomme afgørelser eller afgørelser, hvori der ligger modstridende afgørelser tidligere, stå uprøvede ved magt.

Jeg kan nævne nogle eksempler – nogle af dem, der har været få af, men til gengæld ganske vigtige – nemlig sagerne om terminskontrakter. Der har været sager om lastoptagere – dem har der været en del af. Og så kommer der endelig massesagerne, nemlig sagerne om kantinefradrag og sager om områdekørsel. Det er dem, vi har haft lejlighed til at stifte bekendtskab med i Folketingets Skatteudvalg og også i offentligheden. Der er sikkert mange flere sager, hvor der kan findes lignende stærkt tvivlsomme afgørelser fra skatteministerens hånd.

De afgørelser, som skatteministeren træffer, skaber ikke det, skatteministeren med meget høj stemmeføring præsterer at kalde retssikker-

hed. Vi har diskuteret retssikkerhed og definition på retssikkerhed inden for skattesystemet ganske mange gange med den nuværende skatteminister, fordi der er problemer med retssikkerheden i skattesystemet, sådan som det forvaltes af skatteministeren.

Skatteministeren skaber retsikkerhed ved ikke at give mulighed for at anke sager, der er særdeles tvivlsomme, hvor saglig rådgivning lægger op til, at de skal afprøves ved højere instanser, hvor der er modstående afgørelser, og hvor den for skatteyderen tilfældigvis mest begunstigede kommer til at være den, der står ved magt. Hvad sker der med alle de andre skatteydere? De kommer til at betale naboens og mange, mange andres skat i stedet for. Det er ikke retssikkerhed.

En kendt skatteadvokat har udtalt, at der i de tilfælde, hvor der skal tages stilling til, om en sag skal ankes eller ej, er for mange falske lodder i vægtskålen. Det synspunkt kan vi fra Socialdemokratiets side fuldt ud tilslutte os.

Det er i øvrigt vores indtryk, at der ret langt ind i regeringen har bredt sig den fornuftige opfattelse – og det må man jo påskønne i de sjældne tilfælde, hvor det sker – at den nuværende ordning er u hensigtsmæssig. Så når SF foreslår en overflytning af skatteministerens kompetence til Ligningsrådet, ser det ved første øjekast rimeligt ud.

Vi mener imidlertid ikke, at det er den rigtige løsning. Vi har overvejet mange muligheder ud fra det samme synspunkt som SF, men vi er landet på, at det altså må være Folketinget, der tager sin egen situation, sine egne love og beslutninger alvorligt. Det er nemlig en ministers ansvar at sørge for at varetage samfundets interesser i relation til den lovgivning, der er vedtaget af Folketinget. Og det er ministerens ansvar, at der i de nævnte sager er tabt – ja, faktisk milliardbeløb.

Det er Folketingets opgave – dette Folketings opgave – at holde ministeren fast på hans ansvar, men hverken skatteministeren eller det nuværende Folketing lever efter vores opfattelse op til dette ansvar. Løsningen er altså ikke at forflygtige ansvaret ved at lægge ansvaret ud i et nævn. Man kan sige det med Piet Heins ord fra et af hans berømte gruk: »Ansvar er så svært at ha', derfor er det skaffet a'«.

Det synes vi ikke er nogen løsning. Vi mener faktisk, at de, der har ansvaret, nemlig ministe-